

REDACCIO :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

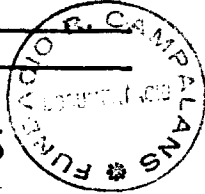
ADMINISTRACIO :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA



Malgrat el procés i les condemnes dels nostres companys

EL SOCIALISME ES L'ESPERANÇA DELS NOSTRES POBLES

Hi ha més de cinc anys, el 14 de novembre del 1958, una vintena de catalans — de diverses edats i de feines distintes, joves i vells, treballadors a les fàbriques, als despatxos o a la Universitat — eren detinguts a Barcelona i a altres ciutats de Catalunya. Alhora, arreu de la península la policia detenia altres companys a Madrid, Euzkadi, Andalusia, Astúries.

Els catalans eren acusats d'organitzar i propagar el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA i la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS DE CATALUNYA; els detinguts dels altres llocs, d'organitzar el P.S.O.E. i la U.G.T. d'Espanya.

Cinc anys més tard, i enmig de gran expectació internacional, s'ha vist el procés de tots aquests ciutadans que l'enorme pressió internacional arrancà aviat de les presons de Franco, però que restaren durant mesos i mesos, en «llibertat vigilada», és a dir sense cap dels drets que

a tot arreu d'Europa son reconeguts a tothom.

Durant el procés el fiscal ha volgut basar l'acusació en una mentidera distinció entre les idees socialistes en general — que avui dominen arreu d'Europa i del món, i que impregnen àdhuc les darreres encíclicques — i l'acció política i social del socialisme a la península, que — segons el franquisme — condueix al caos i és delictuosa.

Ningú no ha pogut enganyar-se, però. Els socialistes de Catalunya, al costat dels seus germans dels altres pobles d'Espanya, reivindicuem el dret d'expandir les nostres idees de justícia social «que travessen totes les fronteres» i que han de permetre crear una societat més justa i lliure on cada home aportarà el propi esforç i recollirà segons les seves necessitats. Ens falta molt per arribar a aquesta finalitat. Però coneixem el camí i el seguirem sense defallences. El primer pas

és el restabliment de les llibertats a Catalunya i a tot Espanya.

La premsa, sotmesa a les instruccions de Fraga Iribarne, no ha informat ni del procés ni de la defensa dels acusats. És igual. Avui, com fa cinc anys, i com en fa cinquanta, afirmem la presència i la necessitat de les idees socialistes — a Catalunya, a la península, igual que a tot Europa —. Més. A la península són més necessàries que a la resta d'Europa puix és en l'ideal socialista de fraternitat humana que trobarà solució — en una estructura federativa de l'Estat — el problema de les llibertats nacionals. Sense una acció i una política socialista no hi haurà tampoc redreçament del país, no hi haurà autèntic desenvolupament econòmic ni cultural. Això ho saben els nostres pobles. I és per això que acui com ahir, el socialisme viu i progressa entre la nostra joventut, entre els treballadors, entre la gent del poble. Vint-i-cinc anys després de la fi de la gran catàstrofe provocada per l'egoisme dels privilegiats, els socialistes resten la gran esperança dels nostres pobles. Això és el que ha provat el recent procés de Madrid.

Al costat de l'Abbat de Montserrat

ELS CAPELLANS CATALANS DEFENSEN TAMBE
ELS DRETS DE CATALUNYA I DE LA JUSTICIA

Més de 400 capellans i altres religiosos catalans s'han solidaritzat amb les nobles declaracions del Pare Escarré, el qual afirmà públicament «que el règim espanyol es diu cristià, però no obeeix els principis bàsics del cristianisme».

Els capellans catalans en la lletra que han enviat a l'Abat diuen: «Volem manifestar-vos la nostra simpatia, i donar-vos la nostra adhesió en un moment que el país tot sencer es fa eco de les vostres coratjoses declaracions».

Els socialistes catalans, que no hem dissimulat mai les nostres idees i el nostre laïcisme, i que sovint hem retret a determinades jerarquies de l'Església llur complicitat amb el feixisme, salutem avui aquest gest dels capellans de Catalunya. Creients i no-creients podrem demà conviure i treballar en pau al nostre poble, respectant-nos reciprocament, gràcies en pars al gest coratjós d'aquests religiosos que no han esperat la fin de la dictadura per denunciar-la obertament davant del poble.

PER LA LLIBERTAT
DE CONSCIENCIA

Una victòria dels presos

Per primera vegada d'ençà de l'any 1939 ha cessat, al penal de Burgos, d'ésser obligatòria l'assistència als oficis religiosos. Per aconseguir-la, ha calgut menar una lluita terrible: els detinguts foren castigats durant dies i setmanes perquè es negaven a fer el que milers i milers de presoners han estat obligats de fer — amb sacrilegi i escàndol — durant els 25 anys de victòria: assistir a la missa sense fe, i a cops de trompeta.

Es la llibertat dels presos el que cal exigir ara !

Aquest any el règim franquista farà 25 anys. Potser seria hora que els adversaris de la dictadura s'interroguessin seriosament sobre les causes profundes de la seva durada. Un règim que es manté 25 anys seguits no pot explicar-se simplement per raons d'ordre internacional. L'ajuda exterior feixista i nazi, la covardia de les democràcies, la política egoïsta de la U.R.S.S. foren les causes de exteriors la victòria militar de Franco. Però ni aquestes causes externes, ni tampoc la seva projecció després del 1945 durant la guerra freda, no expliquen la durada excepcional del franquisme.

Cal suposar doncs que aquesta permanència obeeix sobretot a raons d'ordre intern. Quines són?

L'interès de la qüestió no és teòric. Únicament si coneixem les arrels pregones de la dictadura podrem combatre-la bé, i evitarem que, ara que s'acosta almenys la fi del dictador pugui el règim renèixer de les cendres del que l'encarna.

ELIMINEM LES EXPLICACIONS SUBJECTIVES

Es evident que de cap manera no podem prendre en consideració elements de caire subjectiu, de propaganda, com seria per exemple, l'«extraordinària envergadura del Caudillo». Franco que ha tingut potser qualitats d'ordre militar, no sembla tenir-ne d'excepcionals en els altres terrenys. Diversos polítics espanyols que foren adversaris seus i representaren la II República — com Azaña, Caballero, Prieto, Besteiro — eren homes de molta més intel·ligència política i personal. Dit això, és també cert que Franco no és una nul·litat política, com a voltes pretenen certs exiliats. Té qualitats de sang-freda, de serenitat que poden servir un dictador sobretot quan ha de fer front a perills. Pel que fa als servidors del règim — a començar per Serrano Suñer i Giron i acabar per Fraga Iribarne i Solís — tampoc pot dir-se res d'extraordinari. I àdhuc si és cert que el personal de la II República que resta en vida tampoc és excepcional, seria erroni suposar-li cap mena d'inferioritat comparant-lo als distints ministres, i als funcionaris que constitueixen la plana major del franquisme.

LES CAUSES SOCIOLOGIQUES: LA POR COL·LECTIVA

Les causes socials són sens dubte molt més importants. I entre elles, una que tots els observadors han subratllat: la por col·lectiva. La guerra civil fou provocada per una forces socials que refusaren l'evolució social i política de la II República i preferiren l'aixecament militar: l'Exèrcit espanyol, els gran terratinents, la gran

burgèsia, l'immensa majoria de l'Església, volgueren i executaren l'«Alzamiento» convençuts que es tractaria d'un simple «pronunciamiento» sense dificultats. Però no fou així. La Catalunya autònoma, els treballadors i les classes populars d'Espanya, resistiren i el que devia ésser un cop d'Estat fou una guerra llarguíssima, dura, barrejada d'intervencions estrangeres, que contribuïren a fer dels tres anys de sofrances i combats un esdeveniment excepcionalíssim en la vida dels països moderns — en realitat un esdeveniment únic a Europa des de fa segles.

Es normal que la societat espanyola hagi sentit aquesta terrible sotragada, i que la por d'una nova guerra, d'un nou conflicte, fos el sentiment dominant del país. Hi ha més: les forces que guanyaren la guerra acentuaren amb la seva propaganda aquest complex, de por, ja prou intens. Avui l'Església — almenys en part — sembla voler rectificar i refusa lligar el seu destí a l'aixafament permanent de les classes populars. Però el mal fet durant anys resta viu i pot explicar en part el gran temor dels ciutadans a plantejar-se els problemes de la successió — agreujant així, en el fons, les dificultats que aquesta presenta ja per ella mateixa.

CAUSES MES PROFUNDES: EL PROBLEMA DE L'ESTAT

Aquesta explicació que conté una part de la veritat no pot però satisfer-nos plenament. En efecte, els desastres de la guerra civil no són suficients per a explicar la por i la inhibició ciutadana. L'ocupació alemanya a Europa creà abims d'odi i de sang entre homes i països que avui, a l'Est com a l'Oest col·laboren amb les alemanys, els quals han trobat per altra banda una innegable presència democràtica. Israel, que perdé milions dels seus fills, tracta i negocia amb països responsables d'aquella hecatombe. El complex de por espanyol, suposant que existeixi tant viu com es diu, obeeix en tot cas a altres causes que les dels desastres de la guerra civil. Als Estats Units, fa cent anys, una guerra civil similar a la nostra fou ràpidament integrada en una projecció política capaç de donar nous plantejaments al conflicte inicial. ¿Per què doncs a Espanya no s'ha fet? ¿Per què ens costa tant d'encarar el pervindre, de manera que — a mesura que la mort va enduent-se'n els principals actors de la gran disputa — el panorama resta més nu i més desolat? ¿Per què sentim que ens acostem al buit — i ningú no s'atreveix a omplir-lo?

Creiem que la veritable explicació és aquesta: *en realitat l'Estat espanyol, nascut de la guerra és el «típic» Estat espanyol; és a dir, l'Estat espanyol «que dura», almenys en els temps moderns.*

No diem això pel prurit que a voltes tenim els catalans de «reventar» les realitats espanyoles que en el fons ens «reventen» a nosaltres. Ho diem amb angou, però cal dir-ho. L'Estat espanyol «normal» és l'Estat nascut de l'ocupació militar — estrangera sovint al llarg de la història, com ha provat Bosch Gimpera.

Per altra banda, i sense necessitat d'anar a estudiar els romans i els visigots és indubtable que durant els curts anys de la II República — per les raons que fos — l'Estat parlamentari, democràtic i liberal no funcionà. (Un dels més greus errors que cometien les esquerres peninsulars és no voler veure que la crisi de fet, començà els anys 1933-1934, puix que fou aleshores ja — és a dir tres anys després de la seva instauració — que diverses forces polítiques refusaren les regles comunes que fundaven l'Estat nascut el 14 d'Abril).

En general, aquesta sembla ésser la llei mateixa de la vida hispànica unitària: quan no hi ha ocupació militar, no hi ha Estat. Els pensadors espanyols democràtics, naturalment, ho coneixen tant: bé com nosaltres, si bé és cert que, com a polítics n'escamotegen les conseqüències. Darrera el pessimisme i l'europeisme de Madariaga hi ha aquesta coneixença del fet. Ortega i Gasset parlà de l'«origen deportiu de l'Estat», per encobrir aquesta conquesta violenta. I Araquistain, molt més profundament, afirma «la presència constant al llarg de la nostra història de l'Estat de conquesta, de l'Estat militar».

Aquesta constatació el portarà tant lluny que arribarà a refusar la teoria marxista de l'origen de l'Estat segons la dialèctica de la lluita de classes, per a projectar en teoria universal un fenomen que és essencialment espanyol, nascut de les realitats plurinacionals espanyoles: únicament un Estat militar pot dominar — relativament — aquestes realitats.

LA GRAN QÜESTIO: PODEM VIURE LLIURES I PLEGATS?

A la llum d'aquesta explicació, que ens sembla que ateny la rel del problema — i de la qual poden deduir-se moltes característiques de la nostra vida social (com per exemple la típica reacció anti-estatal del moviment obrer hispànic) ens sembla possible analitzar millor la durada del règim i sobretot la seva successió. El problema és clar: ¿és possible realment muntar a la península una estructura estatal que sigui altre cosa que l'aparell de domini militar i no en depengui constantment?

Els catalans contestem positivament a aquesta pregunta. Però ben sovint la nostra resposta és entesa com una voluntat «particularista» més o menys «reaccionària» segons els tradicionals «esquerristes»

espanyols — o com un prurit de diferenciació anarquistoide segons els polítics dretans de Madrid. L'error que fan els vells partits espanyols és considerar el problema que plantejem els catalans — i que cada dia té més convençuts al País Basc, a Galícia i no diem a València i a les Illes — com si fos un problema *secundari* quan es tracta d'un problema *fundamental*. Més. Quan, finalment, gràcies a les pressions catalanes, el problema és pres en consideració entenen que cal resoldre'l amb fórmules més o menys *autonomistes* que «ens donin satisfacció» i creuen que així les coses marxaran. No veuen que el problema no és «nostre» únicament — i ni tan sols sobretot —, sino «d'ells», de tots plegats, de la península. El problema és que els partits espanyols han nascut a Espanya durant el segle XIX* basats en una hipòtesi perfectament falsa, la mateixa hipòtesi que ha fet fracassar tantes vegades l'Estat liberal espanyol. Aquesta hipòtesi és l'existència d'una comunitat social suficientment homogènea per a bastir-hi «un partit homogeni» i «un Estat unitària».

Si les coses són així no ens ha d'estranyar la durada del franquisme: és un dels més típics Estats militars hispànics, si excloum els nascuts de les conquestes romana, germànica o àrab. Anà installant se a mesura que ocupà el territori. I, per altra banda, bona part dels seus adversaris influïts pel tradicional unitarisme espanyol, esterilitzen des de fa anys

els seus esforços en pactes i contrapactes incapaçs d'inspirar confiança al país, el qual vol saber fonamentalment això: ¿com organitzarem la vida en aquesta península on tants de problemes socials resten a resoldre, si no ens plantejem aquest primer problema: ¿Qui som realment? ¿Què som? ¿Quina mena d'Estat hem de crear? Aquesta qüestió no se la plantejen ni els demòcrata-cristians de Gil Robles, ni els vells socialistes espanyols de l'exili, ni els liberals de Madrid (encara que es diguin «neo-liberals»). Haurien de rectificar tantes coses i així va durant el règim, acostant-se a la mort per consumpció i amb l'alternativa d'un nou salt en el buit.

LA RESPOSTA CATALANA

Hi ha una solució a aquest terrible dilema. Dir que volem bastir, des del primer moment un Estat federatiu plurinacional. Proclamar clarament què volem fer i atreure a aquesta gran empresa peninsular les forces joves dels pobles ibèrics, les que no refusen de veure-hi clar. El que diem, significa que la «sobirania nacional» damunt de la qual es bastí l'Estat parlamentari i unitària — que ja va caducant a tot Europa — no pot estar representada per una Cambra única espanyola, fàcilment ingovernable. Vol dir que els distints pobles hispànics organitzaran realment la seva pròpia vida democràtica en els distints parlaments o consells elegits pel sufragi universal, i que establiran lliurement la fórmula peninsular de con-

vivència delegant en un Senat o Consell de Nacionalitats els poders que considerin pertinents, i les funcions necessàries. Es tracta de cercar solucions de caire federal o confederal: (el problema no es de noms; és de realitats democràtiques interiors). Aquest tipus d'Estat no ha estat mai assajat en els temps moderns. Funcionà perfectament a l'antiga Confederació Catalano-Aragonesa fins que els egoïsmes de les classes posseïdores el feren malbé. I és aquesta una altra de les raons — si fos necessària — per edificar-lo damunt la voluntat de les classes populars de Catalunya i de tot Espanya.

La cosa no és fàcil, ja ho sabem. Franco i els franquistes fan el sord — i és molt natural. Menys lògic és que no escoltin — i àdhuc ens combatin — algunes formacions democràtiques espanyoles: diguem que és una altra mena de sordera, simplement la d'aquests vells d'edat i d'esperit incapaçs de obrir-se al present que se'ls escapa així de les mans, des de fa 25 anys.

Però si s'escolten avui certes remors que venen de molts indrets de la península — sense oblidar Portugal — és ben cert que les paraules dels catalans troben ara un eco entre la joventut, entre els treballadors, entre la gent del poble.

De nosaltres depèn que aquest eco s'amplifiqui i esdevingui un crit unànime. I que es precisi en les estructures polítiques i sindicals de caire democràtic que bastiran la península de demà.

Nota Internacional Rússia, o Xina? Europa!

El viatge del primer ministre xinès per terres veïnes de la península la reconeixença de França, han replantejat en molts medis internacionals el problema de les relacions entre els dos països que foren íntims aliats un dia i que cada vegada estan més distanciats: la U.R.S.S. i la Xina de Mao-Tsé-Toung, és a dir la única Xina autèntica per tota persona que tingui un mínim de bon sentit i no es deixi endur per l'absurda política americana de revenja.

Ens és difícil donar ací ni tan sols un extracte dels documents polèmics que es publiquen en els periòdics xinesos contra Kroutchev i els altres dirigents russos, igual que contra els seus amis comunistes d'altres països. Tot fa preveure que la ruptura entre les dues fraccions és ja avui pràcticament un fet. I que tard o d'hora aquesta ruptura s'expressarà públicament amb més o menys violència.

Com se sap, una bona part dels comunistes espanyols i europeus se manifesten al costat del partit comunista rus.

Només uns nuclis molt minoritaris semblen fixar avui les seves esperances decebudes d'una «gran revolució mundial», en el partit xinès i en la seva propaganda destinada a polaritzar entorn seu les possibilitats revolucionàries dels països sots-desenvolupats, asiàtics, africans, americans.

Els socialistes en aquest afer fem un esforç per aplicar els mètodes marxistes a l'actual conflicte, igual que ho fem per estudiar i comprendre la destalinització a la pròpia Unió Soviètica. Es per això que diem que l'actual disputa té motius de caire econòmic i sociològic, i no pas de caire ideològic — que en són simplement la «superestructura». Però aquesta explicació és refusada igualment pels russos que pels xinesos. Curiosos marxistes que refusen d'aplicar els mètodes històrics a la pròpia història! Per nosaltres, en efecte, la disputa teòrica recobreix la lluita d'interessos divergents d'unes estructures socials molt distints en els dos països. A cop de cites de Lenin i de Marx són en realitat

els interessos de la societat russa els que s'oposen a la xinesa, i no pas els interessos de la «revolució mundial» als del «reformisme». Tot això ens permet assegurar que Mao-Tsé-Toung s'aprofitarà de les diverses realitats asiàtiques i americanes en comptes de servir-les. Tal com han fet i continuen fent, quan poden, els dirigents russos.

Els treballadors catalans i espanyols som conscients d'aquest fet. Es l'interès dels nostres propis pobles el que ha de dirigir la nostra política. Millor quan podem trobar aliats; refusem però qualsevol subordinació. Avui aquest interès pot segurament conjuminar-se amb els dels altres treballadors europeus, per realitzar una autèntica política socialista que no únicament millori el nivell de vida material i cultural dels nostres pobles, sino que sigui capaç d'obrir-se a tot el món i ajudi els pobles sots-desenvolupats a superar el seu retràs. Una Europa fraternal i socialista: heus ací el camí de la pau i de la transformació social.

El combat dels treballadors i dels universitaris

« ACCIO SINDICAL »
ORGAN DE L'ALIANÇA SINDICAL
OBRERA DE CATALUNYA

En el seu darrer número « Acció Sindical », òrgan de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya (U.G.T. - C.N.T. - S.O. C.C.) publica un resum de les lluites obreres actualment en curs a Catalunya. A la S.E.A.T., Hispano Olivetti, Montesa, Diesele-Matacas, Seda de Barcelona, Aismalibar, Motor Ibérica Ford, Papelera del Prat, Auto Electricidad, Macosa, Maquinista Terrestre y Marítima, E.N.A.S.A., Siemens, Catalana del Gas, Mines de Sùria — i varies petites empreses els conflictes del treball continuen centrats entorn d'aquestes reivindicacions fonamentals dels treballadors : augment de salaris, millora de les condicions del treball. Dotzenes d'accions diverses recolzen aquesta acció: vaga de braços caiguts, refús d'hores suplementàries, etc., etc.

«Els treballadors de Catalunya han pres consciència de les seves condicions d'existència. ls salaris resten bloquejats mentre el cost de la vida augmenta cada dia. Llitem per un salari digne i per la conquesta dels drets humans i socials, per destruir l'opressió.» — així acaba el portantveu de l'acció obrera a Catalunya.

ELS METAL-LURGICS PRECISEN ELS OBJECTIUS

La Federació Siderometal·lúrgica ha publicat i distribuït a Barcelona, Madrid, Bilbao i altres indrets de la península, un important manifest fixant la posició dels treballadors. El manifest — que ha impressionat els corresponals de premsa

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

estrangera « per la fermesa de to » i com diu el corresponal del *Figaro* a Madrid — ha estat reproduït per ASO, el portantveu de l'Aliança Sindical Obrera, i també pel «Service de Presse» que recull totes les novetats espanyoles censurades per Fraga Iribarne.

Ultra el combat present per augmentar els salaris i millorar les condicions de treball, heus ací els tres objectius immediats de la Federació Siderometal·lúrgica, que adhereix a l'Aliança Sindical Obrera i forma part de la F.I.O.M. :

1. — *Que els patrons surtin dels sindicats on no tenen res a fer, i que els sindicats es lliberïn de les interferències del govern aliat dels patrons.*

2. — *Que comenci immediatament el procés de lliberació obrera i de democratització sindical; que com a primera mesura tots els càrrecs sindicals siguin elegits pels treballadors.*

3. — *Reconeixença immediata del dret de vaga que, entretant la F. S. continuarà utilitzant quan sigui necessari.*

CONFLICTES OBRERS A ASTURIES

A l'empresa de la Duro-Felguera durant dos dies 1.500 metal·lúrgics feren vaga de solidaritat amb 30 paletes que l'empresa volia despedir. Els 11.000 miners amenaçaren també amb la vaga. L'empresa finalment va cedir. Però el clima continua tens al poble de La Felguera, on se sap que l'empresa ha presentat expedient de «paro tecnològic».

A Oviedo durant més de tres setmanes els treballadors han fet vaga de transports en comú, refusant de pujar als autobusos, que havien doblat els preus. Finalment el governador ha estat destituït.

A les mines, actualment es discuteixen

els convenis col·lectius. Les reivindicacions obreres exigeixen l'augment de salaris, les revisions de les condicions de treball, la supressió de les sancions.

CONFLICTE I DETENCIONS A MADRID

En els tallers de la companyia de transports Grasset i Cia, els treballadors feren vaga demanant augment de salaris.

El 4 de febrer, tres estudiants foren detinguts a la Facultat de Ciències acusats de pintar-hi les lletres FUDE (Federació Universitària Democràtica). El sis de febrer quatre altres estudiants foren igualment detinguts a la mateixa Facultat.

LA BANDERA VASCA A EUZKADI

A nombrosos indrets del país basc, a Zumàraga, Ondárroa, Markina, Aránzazu, etc., etc, es pintaren nombrosos cartells reproduïnt els que havien estat pintats a Bilbao i San Sebastián: ETA, GORA EUZKADI, JUSTICIA SOCIAL. A Andoain, durant tot un dia la bandera vasca onejà a la torre del campanari sense que els bombers poguessin treure-la. Malgrat la repressió la resistència vasca continua actuant.

ESTUDIANTS DETINGUTS A BARCELONA

La policia espanyola que no ha pogut encara descobrir els responsables de l'assalt al Cassal de Montserrat, ha detingut deu estudiants catalans — entre ells dues noies — acusats d'esparracar els cartells commemorant la guerra civil i la « victòria » franquista. Els estudiants han estat també acusats de protestar contra la persecució de la llengua catalana.

L'expansió industrial i la productivitat obrera

El recent «Informe sobre la coyuntura Industrial» editat pel Ministeri d'Indústria, dona les dades següents, que confirmen la justesa de l'acció dels treballadors per aconseguir els augments de salaris i les millores de les condicions de treball. L'augment de la producció industrial el 1963 és de 8'2% en relació a 1962.

L'index d'augment de la productivitat-home és de 6'1 %.

Són doncs els treballadors, gràcies a l'augment de la productivitat, els que realitzen realment l'expansió i el famós «desarrollo».

Però són les grans patrons i les grans banques les que s'aprofiten d'aquest augment de la productivitat.

TREBALLADORS: Més que mai us cal exigir el que és vostre !

AUGMENT DE SALARIS : SALARI MINIM VITAL PER VUIT HORES DE TREBALL !

LLIBERTAT SINDICAL I RETORN DE LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES !

L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA LLUITA PER LA LLIBERTAT I LA FRATERNITAT DE TOTS
ELS TREBALLADORS.